

C. L. Miller

**ANTIIKIN
METSÄSTÄJÄT**

Murha linnassa

Suomentanut Antti Autio

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos

The Antique Hunter's: Murder at the Castle

Copyright © 2026 BWL Management Ltd

Suomenkielinen laitos © Kustannusosaakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-47149-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Billylle, Arialle ja Leolle

Ennemmin tai myöhemmin saa
jokainen tuta tekojensa seuraukset.

Oscar Wilde

1

Bella

Keskiviikko 7. helmikuuta klo 17

Taivaalta tuprutti sankasti lunta, kun Bella käänsi vuokra-autonsa nokan Fawsiden linnaan johtavalle pitkälle pihatielle. Maisema oli peittynyt valkoiseen huntuun. Auton renkaat rahisivat hiekoitetulla tiellä, ja ajovalojen hohteessa näkyi molemmin puolin kohoavia lumipeitteisiä havupuita. Näkymä oli aavemainen, ja ympärillä oli hiljaista – aivan liian hiljaista.

Muutaman hetken päästä näkyviin ilmestyi kohti korkeuksia kurtkottava linna: rehevänjyhkeä rakennus, jonka jokaista nurkkaa koristi torni. Se oli kuin suoraan Disney-elokuvasta. Linnan kivirakenteet – muurinharjat, ikkunatasanteet ja taidokkaasti veistetyt räystäspirupatsaat – olivat nekin saaneet päälleen valkoisen katteen, ja Bella mietti, millaisia salaisuuksia paikka mahtoi kätkeä sisäänsä. Ajaessaan lähemmäs hän silmäili julkisivun monilukuisia ikkunarivistöjä. Yhdestäkään ikkunasta ei hohtanut valoa sysimustaan yöhön. Pimeys tuntui tunkeutuneen linnan uumeniin saakka, ja muurit suorastaan hohkasivat kylmyyttä. Bellaa puistatti.

Hän veti syvään henkeä ja pysäköi autonsa sisäänkäynnin viereen. Tapaaminen täytyisi hoitaa mahdollisimman pikaisesti. Perääntyä ei enää tässä vaiheessa voinut, sillä taustalla oli monen vuoden työ.

Bella veti pipon kunnolla päähän ja sujuttautui väljään toppatakkiinsa. Sitten hän kaivoi laukusta Carolelta saamansa kirsikanpunaisen huuli-kiilteen. Bella laittoi väriä huuliinsa, vilkaisi itseään taustapeilistä ja oikoi harmaan peruukkinsa suortuvia. Hän näytti todella vanhalta, mutta niin oli syytäkin, sillä hänen oli tarkoitus esittää paikallisen huutokauppa-kamarin leipiin hiljattain siirtynyttä kokenutta antiikkimeklaria. Linnan omistaja ei missään nimessä saisi tunnistaa häntä.

Bella oli selvillä roolinsa vaatimuksista. Hänen olisi esiinnyttävä hillityn ammattimaisesti ja vakuutettava omistaja peitetarinastaan, jonka mukaan hän halusi päästä katsomaan linnan sisustusta voidakseen määrittää esineistön summittaisen arvon. Hänen olisi myös pyydettävä tältä lupa valokuvata yksittäisiä kohteita muistinsa tueksi. Samalla hänen olisi yritettävä saada omistajasta selville niin paljon kuin mahdollista ja koetettava tutkia, näkyikö linnassa maalauksia ja antiikkiesineitä, jotka Arthur Crockleford oli listannut kolmanteen muistikirjaansa.

Bella poistui autosta ja asteli linnan pääovelle. Kun hän tarttui vanhanaikaisen soittokellon naruun, taivaalta putoilevat lumihietaleet takertuivat hänen silmäripsiinsä ja sumensivat hetkeksi hänen näkökenttäänsä. Bella veti narusta. Sisältä kuului kellon kilinää, mutta ikkunoihin ei syttynyt valoa.

Bella astahti taemmas ja silmäili rakennuksen tummanpuhuvia ikkunoita. Vasta satanut lumi ratisi hänen saappaittensa alla. ”Huhuu!” hän huikkasi. ”Olen Emma Page, ja minulla on tapaaminen Euanin kanssa.”

Bellalla oli taskussaan Griffin & Thompson -huutokauppayrityksen väärennetty käyntikortti. Sen mallina oli toiminut Alexandra Pattern-nimisen meklarin kortti, jonka Bella oli napannut tämän työpöydältä. Bella toivoi, ettei Euan tuntenut yritystä tai sen väkeä kovin hyvin, koska hän oli suunnitellut valeasunsa Alexandran vaatteiden ja olemuksen pohjalta. Tällaisten valepukujen käyttö oli Bellalle tuttua puuhaa, ja hyötykin oli ilmeinen: jos joku sattuisi kiinnittämään hänen toimiinsa huomiota ja hälyttäisi poliisin, virkavallan kiinnostus

kohdistuisi heti kättelyssä väärään henkilöön.

Bella huhuili Euania nimeltä. ”Mikäli olen ymmärtänyt oikein, Arthur Crockleford kuului ystäviinne.”

Linnan pimeydestä ei vielääkään kuulunut vastausta.

Bellan oli täytynyt panna kaikki taitonsa peliin, jotta hän oli päässyt tänne saakka, ja nyt hän seisoj hyttävässä talvisäässä täysin ymmärlään. Oliko hän sittenkin erehtynyt? Se tarkoittaisi, ettei tästä kolkosta linnasta löytyisikään vastauksia kysymyksiin, joita hän oli koettanut jo vuosien ajan ratkoa. Lunta tuli koko ajan sankemmin, eikä autolla pääsisi enää pian liikkumaan ilman lumiketjuja. Aika oli loppumassa kesken – pian hän olisi loukussa.

Bella kokeili ovea. Se oli lukossa.

Hän kuitenkin tiesi, että paraatiovesta kuljettiin maaseudulla vain harvoin. Niinpä hän nosti toppatakkinsa turkisreunaisen hupun ylös ja lähti kulkemaan linnan sivuitse johtavaa jäistä polkua. Tuulenpuuska puhalsi tuoreita lumihuitaleita rakennuksen seinällä kiemurtelevien köynnösten ja polkua reunustavien pensaiden päälle.

Bella kääntyi kulmauksen ympäri ja pysähtyi. Linnan takaovi oli apposen auki. Hän puristi kätensä vaistomaisesti nyrkkiin, otti tukevamman asennon ja kohensi ryhtiään. Avonainen ulko-ovi oli kesällä useimmiten kutsuva näky, mutta talvisaikaan se saattoi merkitä, että meneillään oli jotain varsin ikävää. Hän oli valmis puolustautumaan, jos tarvetta ilmenisi.

Bella asteli ovea kohti. Oli aivan hiljaista, ja hän kuuli ainoastaan lumen narskunnan askeltensa alla. Oven luo päästyään hän kurkisti sisään. Pitäisikö hänen astua peremmälle? Oliko se turvallista?

Kynnyksen takana oli suuri ja korkea huone. Heti oikealla oli pitkä naulakko, joka oli täynnä takkeja, ja niiden alla oli yhtäläinen rivi kumisaappaita. Katto oli tuettu mustin puuparruin, ja edempänä häämötti pimeä käytävä.

Samassa äkäinen tuulenpuuska puhalsi sisälle huoneeseen ja pamautti oven voimalla seinää vasten. Bella värähti kylmästä ja otti esiin puhelimensa.

”Huhuu – onko täällä ketään?” Bellan ääni kuulosti jämakältä, vaikka hänen sydämensä hakkasi ja hänen olisi tehnyt mieli rynnätä pakoon.

Oliko hänellä kaiken työn ja vaivan jälkeen vastassaan umpikuja?

Bella valitsi ainoan numeron, jonka oli tallentanut suosikkeihinsa. Hän oli täysin tietoinen siitä, että hänellä oli ensimmäistä kertaa ylipäänsä joku, jolle soittaa, kun antiikkijahdin aikana ilmeni jotain epäilyttävää. Puhelin ehti tuutata kaksi kertaa, mutta sitten yhteys katkesi.

”Euan?” Bella huhui uudestaan.

Euan oli erikseen pyytänyt, että hän saapuisi paikalle tasan viideksi.

Bellan uteliaisuus alkoi heräillä, eikä häntä enää pelottanut yhtä paljon. Hän pani kännykkänsä taskulampputoiminnon päälle ja ryhtyi hapuilemaan oven kupeesta valokatkaisijaa. ”Euan?”

Bella päätti käydä etsimässä Euania peremmältä. Jos miestä ei löytäisi, hän lähtisi pois.

Kynnyksen yli astuessaan hän huomasi, että lattialle oli kertynyt lunta ja että osa siitä oli ehtinyt sulaa lätäköiksi. Ovi oli ilmeisesti ollut auki jo pitkään, kenties useita tunteja. Tuuli ujelsi nurkissa, ja Bellasta tuntui kuin huoneessa häälyvät varjot olisivat varoittaneet häntä vaarasta. Bella värähti jälleen mutta kohensi sitten ryhtiään. Hän ei enää suostuisi pelkäämään, eikä hänellä ollut tapana perääntyä – etenkin kun jahti oli niin henkilökohtainen kuin nyt.

”Onko täällä ketään?” Bella huikkasi ja astui edemmäs huoneeseen. Hänen hengityksensä huurusi kylmässä ilmassa.

Kun hän oli viimeksi soittanut linnan lankapuhelimeen, taustalta oli kuulunut koirien haukuntaa. Missä koirat olivat nyt?

Bellan puhelin alkoi väristä. Hän helpottui nähdessään soittajan nimen.

”Hei, Bella”, Carole sanoi huolestuneen kuuloisella äänellä. ”Yritit ilmeisesti äsken soittaa. Onko sinulla kaikki hyvin?”

Kun Bella kuuli ystävänsä äänen, hänen sisimpäänsä levisi huojennus. Tunne oli niin voimakas, että se jopa kismitti häntä hieman. ”Miten sen nyt ottaa. Luulin, että tämä olisi ollut etsimäni paikka,

mutta takaovi oli sepposen selällään eikä täällä näy ketään. Käyn vielä katsomassa peremmältä, mutta jokin ei nyt ole kohdallaan. Oikeastaan minusta tuntuu, että tämä on...” Bella vaikenä. Hän ei olisi halunnut paljastaa kenellekään, että oli toiminut ajattelemattomasti, mutta jos niin oli pakko tehdä, Carolea parempaa kuuntelijaa ei ollut. ”Tämä saattaa olla ansa. Luulen vähän, että nyt olisi parasta –”

”Ansako? Älä sitten mene sisälle, vaan odota rauhassa ensi viikkoon. Me tulemme silloin Skotlantiin, ja –” Linjalla tuli hiljaista.

”Oletko vielä siellä?” Bella kysyi. ”Ehdin jo uskoa, että olin ratkaisut koko jutun, mutta –”

Yhteys oli jälleen katkennut.

Seuraavassa hetkessä Bella jo suomi itseään siitä hyvästä, että oli ollut aikeissa pyytää Carolelta apua. Hän oli tottunut toimimaan yksin, ja sitä paitsi häntä kiinnosti käydä tutkimassa rakennusta hieman tarkemmin. Fawside oli loppujen lopuksi vain vanha linna, Bella mietti itsekseen. Paikat saattoivat välillä vähän narista, mutta aaveita täältäkään ei löytäisi.

Hän harppoi lattian poikki huoneen toiselta puolelta alkavaan käytävään ja työnsi auki ensimmäisenä vastaan tulleen oven.

”Tulin ennalta sovittuun tapaamiseen”, hän sanoi kuuluvalla äänellä.

Bella löysi oven kupeesta valokatkaisijan ja painoi sitä. Hänen edessään avautui linnan suuri keittiö. Äkkiä hän kuuli terävän sähköhdyksen ja säpsähti. Sitten hän huomasi, että leveän saarekkeen päällä seisoi hermostuneen oloinen kissa. Kylmät väreet vilistivät pitkin Bellan selkäpiitä. Hän ei pitänyt kissoista vaan oli enemmän koiraihminen.

”Kiltti kisumirri, ei mitään hätää”, Bella rauhoitteli. Hän peräantyi takaisin käytävään ja sulki keittiön oven. ”Huhuu! Onko täällä ketään?”

Toistaiseksi käynti ei ollut sujunut alkuunkaan niin kuin hän oli toivonut. Lämmin ja kutkuttava odotuksen tunne, jonka vallassa hän oli ajanut linnalle, oli vaihtunut tympeään pettymykseen. Belalle oli nyt selvää, ettei hän tapaisi tänään Euania. Hän veti syvään henkeä ja lohduttautui ajattelemalla, että voisi yhtä kaikki tutkiskella

Fawsidea omin päin. Vähintään hänen kannattaisi vilkaista pohja-kerroksen huoneet läpi. Bellan oli ollut tarkoitus nähdä Euan kasvo-
tusten, mutta oma-aloitteinen kiertokäynti sopi sekin oikein hyvin,
koska hän oli joka tapauksessa halunnut päästä katsastamaan linnan
sisätilat. Bella tarttui käytävän vastakkaisella puolella seuraavana ole-
van oven kahvaan ja totesi, että hänen kätensä tärisi. Hän ajatteli itse-
pintaisesti, että sormet olivat vain saaneet kylmää, vaikka hänellä oli
käsissään kašmirvillalla vuoratut nahkahansikkaat. Ehei – tärinä ei
suinkaan johtunut siitä, että hän oli äärimmäisen hermostunut.

Missä ihmeessä Euan oikein oli?

Bella painoi kahvan rivakasti alas ja työnsi oven auki voimakkaam-
min kuin oli aikonut, niin että se kolahti seinää vasten. Hän ryhtyi etsi-
mään valokatkaisijaa ja näki samalla kännykän taskulampun valossa,
että huoneen keskellä oli mahonkipuinen työpöytä. Bella napsautti
valot päälle ja hymyili – hän oli tullut avaraan työhuoneeseen tai ken-
ties kirjastoon. Vasemmalla seinustalla oli lattiasta kattoon ulottuva
kirjahylly, joka oli täynnä nahkaselkäisiä niteitä, ja työpöydän tuntu-
massa seisoivat tyylikkäästi valaistu lasivitriini, jossa oli erilaisia hopea-
esineitä.

Kunniapaikalla silmän korkeudella olevalla hyllyllä oli kaksi ko-
meaa kynttilänjalkaa. Bella meni lähemmäs katsoakseen niitä tar-
kemmin. Kynttilänjalat olivat ensiluokkaista skotlantilaista hopeaa ja
esittivät koristeellisia kobrakäärmeitä. Bellan kasvoille levisi jälleen
hymy – hän oli nähnyt tismalleen samanlaiset Arthurin kolmannessa
muistikirjassa. Tällaiset kynttilänjalat olivat erittäin harvinaisia, joten
kyse tuskin oli sattumasta, ja lasikon ylähyllyn niin ikään tutun näköi-
set juoma-astiat osoittivat entistä varmemmin, että hän oli oikeassa
paikassa. Bella ojensi hansikoidun kätensä ja kokeili vitriinin siroja
messinkivetimiä, mutta kaapin ovet olivat lukossa.

Fawsiden linnanherra Euan McGovern ei syystä tai toisesta ollut
tänään paikalla, mutta Bella oli jo löytänyt useita esineitä, jotka mainit-
tiin Arthurin muistikirjassa. Se vaikutti lupaavalta, ja häntä kiinnosti
suuresti selvittää, kuinka monia muita Arthurin listaamia tavaroita

linnaan mahdollisesti oli kätkeyty. Muistikirjassa luettiin muun muassa sir Henry Raeburnin maalauksia sekä arvoaan kartuttaneita Wemyssin posliiniesineitä ja Mauchlinen puukoristeita. Bella ja hänen ystävänsä uskoivat, että suurin osa Arthurin muistiin merkitsemistä esineistä oli päätynyt yksityiskeräilijöiden haltuun. Ne oli joko varastettu oikeilta omistajiltaan tai hankittu vuosien varrella mustan pörssin antiikkikauppailta.

Säilytettiinkö Fawsiden linnassa juuri tällaista valonarkaa kokoelmaa? Siitä Bella aikoi ottaa selvää. Hän oli jo löytänyt muistikirjaan listattuja hopeita, joten linnasta voisi hyvin paljastua muutakin. Lisäksi Lockwoodin Antiikinmetsästystoimisto oli hiljattain solminut yhteistyösopimuksen FBI:n taidevarkausosaston kanssa ja saanut pian sen jälkeen ensimmäisen toimeksiantonsa: tarkoituksena oli selvittää niin sanottujen Bostonin maalausten alkuperä. Taulut olivat löytyneet muutamaa kuukautta aiemmin erään bostonilaisen huutokauppayrityksen tiloista, ja ne mainittiin myös Arthurin muistikirjassa.

Oliko se sattumaa, vai kytkeytykö kaikki osaksi jotakin suurempaa kokonaisuutta?

Bellan huulilta pääsi tyytyväinen äännähdys, kun hän silmäili vitriinin sisältöä. Linnan omistajalta oli joko uhkarohkeaa tai äärettömän leväperäistä pitää hopeita näin näyttävästi esillä. Ilmeisesti tämä oli järkeillyt, etteivät esineet enää kiinnostaneet ketään, koska ne oli varastettu niin kauan aikaa sitten. Mitä muuta Fawsiden uumeniin mahtoi kätkeytyä? FBI:n käsityksen mukaan Bostonin maalaukset oli lähetetty löytökaupunkiinsa Skotlannista. Olivatko ne kenties peräisin juuri täältä?

Bella oli joitakin viikkoja sitten saanut sähköpostiinsa maalauksia käsittelevän lehtijutun. Hän oli lukenut sen uudestaan aiemmin päivällä istuessaan mukavassa tartaanikuvioisessa nojatuolissa Kelmore House -hotellin aulassa.

Boston Chronicle

Bostonilaisessa Hayward Auction Housessa näytteillä olleet kolme taulua, joita on pidetty skotlantilaisen taitelijan Henry Raeburnin (1756–1823) maalaamina, ovat osoittautuneet väärennöksiksi. FBI:n taidevarkausosasto on ryhtynyt jäljittämään kansainvälistä väärennösliigaa, jonka uskotaan olevan teosväärennösten takana.

Nimettömänä pysyttelevältä lähteeltä saamiemme tietojen mukaan tutkimukset aloitettiin yli kuukausi sitten, kun huutokauppakamariin otti yhteyttä Glasgow'ssa sijaitsevan Kelvingroven taidegallerian ja museon kuraattori. Hän oli näyttelykokonaisuutta koostaessaan todennut, että museolla oli hallussaan samat kolme teosta kuin Bostonissakin. Kuraattori ryhtyi selvittämään asiaa ja vahvisti, että näyttelyyn tulevat maalaukset olivat aitoja.

Bostoniin päätyneet väärennökset on tämänhetkisen tiedon mukaan lähettänyt Edinburghissa toimiva keräilijä, ja tauluille oli tekaistu sekä provenienssit että aitoudstodistukset. FBI:n taidevarkausosasto jäljittää tätä henkilöä yhteistyössä Isossa-Britanniassa toimivien konsulttiansa kanssa. Lähteemme mukaan väärentäjä kuuluisi laajaan rikollisliigaan, joka on erikoistunut toimittamaan brittiläistä ja skotlantilaista taidetta yhdysvaltalaisille keräilijöille. Bostonista paljastuneet kolme maalausta saattavat siis olla vain jäävuoren huippu.

Linnan takaovi oli ollut auki niin pitkään, että kirjastohuoneessakin tuntui talviselta. Bella kääntyi palatakseen käytävään. Hänelle oli nyt selvää, että koko paikka pitäisi tutkia perinpohjaisesti.

Samassa hän kuuli takaansa lattialaudan narahduksen. Hänen hartiansa jännittyivät, ja hän hapuili taskusta linkkuveistään. Bella vilkuili

ympärilleen. Seinustalla olevasta kultakehyksisestä peilistä näkyi, kuinka hänen takanaan seisova hahmo kohotti pronssisen kynttilänjalan iskuasentoon.

2

Freya

Keskiviikko 7. helmikuuta klo 17.30

Crocklefordin Antiikkiliikkeen ikkunat olivat jäässä, ja vänkyräisen ulko-oven raosta kävi kylmä veto. En ollut vielä kään hennonut vaihdattaa ovea tiiviimpään. Kaupan entinen omistaja, minut aikoinaan antiikinmetsästyksen saloihin vihkinyt Arthur Crockleford oli kyllä uusinnut liikkeen oven ja ikkunat, mutta siitä oli ehtinyt vierähtää jo monta kymmentä vuotta. Nyt kun aloitin omaa antiikinmetsästystoimistoani samoissa tiloissa, minun olisi tehnyt mieli remontoida myymälä melkein pä läpikotaisin. Toisaalta kaupan sisustus muistutti minua koko ajan Arthurista, minkä vuoksi taas halusin säilyttää kaiken visusti ennallaan. Ajatukseni poukkoilivat lakkaamatta menneisyyden ja nykyhetken välillä.

Istuin Arthurin suuren työpöydän ääressä ja pitelin kädessäni 1800-luvulta peräisin olevaa riippulukkoa. Silmäsin lukkoa vielä kertaalleen ja panin sen sitten takaisin säilytyslaatikkoonsa muiden harjoituskäytössäni olleiden lukkojen sekaan. Kaksikymmentäviisivuotias apulaisemme Sky Stevens, joka nykyään asui liikkeen yläkerrassa, oli löytänyt laatikon Arthurin entisen makuuhuoneen kaapista. Se sisälsi tiirikointivälineet ja kokoelman vanhoja lukkoja, joita Arthur oli vuosia sitten käyttänyt opetusvälineinä vihkiessään minut tiirikoinnin

saloihin. Kun Sky oli tuonut laatikon näyttille, olin vuorostani lupautunut opettamaan häntä. Tänä iltapäivänä oppituntia ei kuitenkaan pidettäisi, sillä Owen oli vienyt Skyn treffeille. Niinpä olin päättänyt hieman verestää omia taitojani.

Ne olivat selvästi ruosteessa, sillä ensimmäinen laatikosta ottamani lukko oli hangoitellut vastaan paljon pidempään kuin olin osannut odottaa. Toinen oli avautunut helposti, mutta kolmatta en ollut saanut auki lainkaan. Suljin säilytyslaatikon kannen samalla hetkellä, kun liikkeen komea Yrjöjen aikainen kaappikello löi puoli kuuden merkiksi. Olin vaipunut ajatuksiini, ja aika oli kulunut kuin siivillä. Se ei ollut yllättävää, kun otti huomioon, että asiakkaita ei ollut näkynyt kahteen päivään. Siksi liikkeen avaamisesta ja sulkemisestakin oli tullut pelkkä muodollisuus.

Olin kääntämässä oveen kiinnitettyä Avoinna-kylttiä Suljettu-asentoon, kun sekä ulkoa että sisältä katkesivat sähköt.

”Mitä tapahtui?” huikkasin vaistomaisesti, mutta sitten muistin, että Carole oli aiemmin iltapäivällä lähtenyt käymään postissa eikä ollut vielä palannut. Hapuilin taskusta puhelimeni, mutta kenttää ei ollut, joten Carolelle soittamisen sijaan napsautin taskulampputoiminnon päälle. Tiesin kyllä, että Little Meddingtonissa oli usein sähkökatkoksia talvi-myrskyjen aikaan, mutta edelliskeväisen Cophthornin kartanon tapauksen jälkeen valojen äkillinen pimeneminen oli alkanut hermostuttaa minua aiempaa enemmän. En ymmärtänyt, missä Carole oikein viipyi.

Suurin piirtein kolmen tunnin kuluttua, tai milloin puhelinverkko ja sähköt nyt sattuisivatkaan palaamaan toimintakuntoisiksi, saisin sähköyhtiöltä yhdentekevän tekstiviestin, jossa kerrottaisiin, että vika oli tunnistettu ja sitä korjattiin parhaillaan.

Hetken mietittyäni tajusin, että Carole oli mitä luultavimmin noutannut paikallisia perinteitä ja painunut Kruunu-pubiin – ainoaan lähiseudun paikkaan, jossa oli sähkökatkon yllättäessä tarjolla muiden kylälaisten seuraa, lämmin tunnelma ja oma varavirtageneraattori.

Panin ulko-oven lukkoon, lähdin kävelemään kauppakatua pitkin ja heilautin kättäni Agathalle, joka oli juuri sulkemassa Teepannu-

teehuonettaan. ”Onhan kaikki kunnossa?” tiedustelin ja nyökkäsin Tee-
pannun suuntaan. Kysymys oli tapana esittää aina sähköjen katkettua.

Agatha piteli hampaissaan pientä metallinhoitoista taskulamppua. Hän siirsi lampun käteensä ja hymyili. ”Aina sama juttu – heti kun tulee vähän tavallista kovempi tuuli, sade tai lumipyry, koko kreivikunta lamaantuu. Serkkuni asuu Calgaryssa ja nauraa meidän pikku ongelmillemme. Lyön vetoa, että kaikki Colchesterin kautta kulkevat junat on peruttu.”

Hymähdin huvittuneesti, sillä Agathan sanoissa oli vinha perä. ”Muista ajaa varovasti. Tiet alkavat olla jo jäisiä.”

”En todellakaan aio lähteä autoilemaan tällaisella säällä”, Agatha puuskahti ja silmäili taivaalta harvaksen putoilevia lumihiutaleita. ”Ehei – minä menen Kruunuun juomaan lämpimän totin niin kuin kaikki muutkin kyläläiset. Simon voi viedä meidät kotiin traktorillaan.” Äkkiä Agatha vaikenä ja vilkutti jollekulle. ”Clive, varaathan minulle istumapaikan?” hän huikkasi kadun vastakkaisella puolella kävelevälle nuorelle farmarille ja kääntyi jälleen minun puoleeni. ”Carole muuten meni tuohon suuntaan noin tunti sitten.”

Tulin lähemmäs ja tarjosin Agathalle käsivarttani. ”Ota minusta tukea. Tiedän, että jonotat yhä siihen polvileikkaukseen, eikä silloin sovi kaatua.”

Agatha hymyili. ”Tiedät kai, että olet tärkeä osa Little Meddingtonin yhteisöä – vaikkeet olekaan kovin suffolkilainen.”

Naksautin kieltäni mukamas närkästyneenä ja töytäisin Agathaa kevyesti kyynärpäälläni. ”Muutin tänne kaksitoistavuotiaana.”

Agatha taputti käsivarttani. ”Ja se oli hyvä se. Veikkaan muuten, että Carole on aistinnut myrskyn tulon hyvissä ajoin kuin kunnan maalais-tyttö ainakin. Hän luultavasti lekottelee jo Kruunun parhaassa noja-
tuolissa lämpöisen takkatulen edustalla.”

Kruunu oli niin tupaten täynnä paikallisia perheitä, että pöydissä mahtuivat istumaan ainoastaan iltapalaa nauttivat lapset. Aikuiset seisoskelivat baaritiskin tuntumassa ja siemailivat varhaisia viinilasillisiaan. Kuinka ollakaan, Carole löytyi salin keskellä loimottavan

valkean äärestä, juuri niin kuin Agatha oli ennustanut. Carole oli varannut myös viereisen nojatuolin panemalla takkinsa ja käsilaukkunsa sen päälle.

Huomatessaan minut Carole alkoi huiskuttaa innokkaasti. ”Heipä hei!”

Pujottelin väenpaljouden poikki hänen luokseen. Agatha oli jo vilkuttanut minulle hyvästiksi ja suunnannut miehensä Simonin luo salin takaosaan. Carole nousi seisomaan, otti laukunsa ja ohjasi minut istumaan. ”Kylläpä sinulla kesti. Tuo paikka on haluttu viedä jo ties kuinka monta kertaa!”

”Sähköhän menivät vasta äsken”, minä hämmästelin. ”Tungoksen perusteella voisi luulla, että ne katkesivat jo monta tuntia sitten.”

Carole taputti polveani reippaan näköisenä, mutta hänen jäykkä asentonsa paljasti, että jotakin oli vialla – eikä asia liittynyt mitenkään ikkunan takana kieppuviin lumihuutaleisiin. ”Kun on asunut näillä main riittävän pitkään, oppii kyllä vaistoamaan, milloin on syytä ryhtyä toimeen”, Carole sanoi ja ojensi minulle reilun lasillisen viiniä. Ennen kuin ehdin kieltäytyä, hän jatkoi: ”Äläkä nyt yhtään kursaile. Kello on jo melkein kuusi, ja olemme ankaran rajuilman kynsissä.” Hän vinkkasi minulle silmää ilkkurisen näköisenä, koska kaikille Kruunuun kerääntyneille oli selvää, ettei ulkona oikeasti myrskynnyt.

Kohotin viinilasiani. ”Terveysteksi.” Kilistimme hymyssä suin, ja otin pienen kulauksen juomastani. ”Kerrohan sitten, mikä sinulla on hätänä.”

Carole piti katseensa käännettynä.

”Olo helpottaa varmasti, kun pääset jakamaan murheesi”, sanoin myötätuntoisesti.

”Miten pärjäsit, kun sähköt katkesivat?” Carole kysyi. Hän näytti huolestuneelta mutta pyrki myös vaivihkaa vaihtamaan puheenaihetta. ”Tiedän kyllä, että olet säikkynyt tuollaisia tilanteita sen jälkeen, kun Bella lukitsi sinut Copthornin kartanon kellariholviin ja kun ne roistot kaappasivat sinut siellä laivalla. Mutta loppujen lopuksihan me selvisimme kaikesta.”

”Olen ihan kunnossa”, sanoin niin vakuuttavasti kuin osasin. Se oli melkein totta.

Carole jatkoi puhumista. ”Olen jutellut Bellan kanssa. Hän on pahoillaan siitä, mitä tapahtui, ja haluaa tosissaan hyvittää kaiken sinulle. Tyttöparalla on hyvä sydän, mutta kukaan ei vain ole ohjannut häntä oikeaan suuntaan. Tai no, lähes kukaan. Arthurhan onnistui jo melkein voittamaan Bellan luottamuksen, mutta...”

...hänet murhattiin, ennen kuin niin ehti tapahtua, ajattelin itsekseni. Ja nyt kaikki riippui meistä. Sitähän Carole tarkoitti.

”En ole huolissani mistään Bellaan liittyvästä, eikä minulla ole muutenkaan mitään hätää”, vakuutin enkä taaskaan valehdellut kovin pahasti. Carole naputti viinilasinsa jalkaa rauhattoman oloisena, ja hänen otsansa oli vetäytynyt ahdistuneeseen ryppyyn.

”Mitä on kysymys?” tiedustelin uudestaan. ”Kertoisit nyt.”

Carole laski viinilasin pöydälle ja pyyhkäisi hiuksiaan. ”Tuota... Huomasin noin tunti sitten, että Bella oli hetkeä aiemmin yrittänyt soittaa minulle.” Hän vaiken, otti lasin jälleen käteensä ja nosti sen huulilleen otsa entistä syvemmassä rypyssä. Panin merkille, että hänen kätensä tärisi hienoisesti. ”Soitin takaisin, ja ehdimme puhua lyhyesti. Yhteys oli kuitenkin kamalan huono ja katkesi lopulta kokonaan. En saanut Bellan sanoista kovin hyvin selvää, mutta olen melko varma, että hän oli aikeissa pyytää apua.”

Katsoimme toisiamme. Carole tiesi, että välini Bellaan eivät olleet täysin mutkattomat, mutta arvostin silti suuresti tämän härkäpäisen sinnikästä luonnetta. Bella ei ollut pyytänyt keneltäkään apua koko sinä aikana, kun olimme hänet tunteneet. ”Soittohetkellä Bella oli tyhjän oloisessa linnassa. Hän oli menossa tutkimaan paikkoja tarkemmin mutta tuntui arvelevan, että koko juttu saattoi olla ansa. Nyt en saa häneen enää yhteyttä.”

Olimme alun perin tavanneet Bellan Copthornin kartanossa, ja sen jälkeen polkumme olivat kohdanneet Jordaniaan suuntautuneella antiikkiristeilyllä, jolle Bella oli osallistunut valeidentiteetin turvin. Olin itse ollut laivalla asiantuntijana ja yrittänyt samalla kaikessa

hiljaisuudessa jäljittää Keräilijänä tunnettua salaperäistä mustan pörs-sin hahmoa. Jordanian tapauksen ratkettua Bella oli liittynyt mukaan Lockwoodin Antiikinmetsästystoimiston tiimiin. Hän tiesi antiikki-maailman pimeästä puolesta yhtä jos toistakin muttei ollut kovin halukas paljastamaan salaisuuksiaan meille muille. Se vaivasi minua, mutta tiesin myös, että Arthur oli ennen kuolemaansa luottanut Bellaan ja toiminut tämän mentorina. Siksi minäkin halusin uskoa Bellasta hyvää.

”Kuunteletko sinä?” Carole tiedusteli. ”Niin kuin sanoin, minusta tuntuu, että meidän täytyy lähteä käymään Skotlannissa nyt heti, jotta saamme varmistettua, että Bellalla on kaikki hyvin.”

Nojauduin Carolen puoleen. ”Arvelet siis, että Bella on avun tarpeessa.”

”Siltä minusta ainakin vaikutti.”

En ollut kuullut Bellasta paljonkaan sitten joulukuun alkupuolen. FBI:n erikoisagentti Phil, jonka kanssa olimme alkaneet tehdä yhteistyötä, oli tuolloin lähettänyt meille kaikille sähköpostia kertoakseen, että eräs bostonilainen huutokauppakamari oli ottanut yhteyttä FBI:n taidevarkausosastoon ja pyytänyt sitä tutkimaan kolmea maalausta, joita epäiltiin väärennetyiksi. Phil kollegoineen oli vahvistanut, että maalaukset todella olivat väärennöksiä, ja onnistunut lisäksi selvittämään, että ne oli salakuljetettu Bostoniin Isosta-Britanniasta. Philin tuore työpari agentti Sloane oli perehtynyt tapaukseen tarkemmin, ja kaikki johtolangat viittasivat siihen, että taulut olivat lähtöisin Skotlannista. Myyjä oli kuitenkin käyttänyt tekaistua henkilöllisyyttä, joten juttu oli päätynyt umpikujaan. Tässä vaiheessa Phil oli pyytänyt toimistoamme apuun, ja olimme huomanneet, että samat maalaukset mainittiin Arthurin kolmannessa muistikirjassa. Emme kuitenkaan tienneet, oliko Arthurin laatimassa listassa alkuperäiset vai väärennetyt teokset.

Kun Bostonin maalausten ja muistikirjan välinen yhteys oli käynyt ilmi, Bella oli innostunut niin, ettei ollut tahtonut pysyä nahoissaan. Olin yrittänyt tiedustella, mitä hänen kiinnostuksensa taustalla piili,

mutta silloin hän oli sulkeutunut tyystin. Uskoin aiempien kokemusteni pohjalta vakaasti, että Bellalla oli Lockwoodin Antiikinmetsästystoimistolle paljon annettavaa, mutta hänen kanssaan ei ollut aina helppoa tehdä yhteistyötä, koska hän oli niin tottunut toimimaan omillaan. Carolen näkökulmasta Bella puolestaan oli jo nyt kuin perheenjäsen, koska Arthur oli mitä ilmeisimmin halunnut, että hän liittyisi mukaan antiikinmetsästyspuuhiimme.

Oli selvää, että Bella tiesi Bostonin maalauksista paljon enemmän kuin oli kertonut kenellekään meistä. Oliko hänelle ehkä jo valjennut, kuka taulut oli lähettänyt Skotlannista Bostoniin? Oliko hän löytänyt muita Arthurin muistikirjassa mainittuja maalauksia ja saanut mahdollisesti jopa ratkaistua meitä askarruttaneen pohdinnan siitä, olivatko listan kaikki teokset väärennöksiä vai eivät? Vai oliko hän ajautunut liian läheisiin tekemisiin mustan pörssin taideväärentäjien kanssa ja paljastunut?

Kysymyksiä oli roppakaupalla, vastauksia ei ainuttakaan. ”Lähdetään kotiin pakkaamaan”, sanoin Carolelle.

Carole nyökkäsi. ”Ajattelinkin, että kallistuisit samalle kannalle. Voimme suunnata ensin hotelliin, jossa Bella yöpyi. Jos häntä ei löydy sieltä, käymme tutkimassa linnan.”

Jätimme lähes täydet viinilasit takan ääressä olevalle sohvapöydälle ja kiiruhdimme pimeään pakkasiltaan.

3

Keskiviikko 7. helmikuuta klo 18

Oli aina yhtä hämmästyttävää katsella, kuinka nopeasti Carole kykeni pakkaamaan, kun hänellä oli siihen tarpeeksi hyvä syy. Olimme tien päällä kahdessakymmenessä minuutissa.

Pelkääjän paikalla istuva Carole piti Arthurin muistikirjaa sylissään, ja pohdiskelimme vastaan tulevien autojen ajovalojen välkkeessä, mitä tietoja meillä tässä vaiheessa oli hallussamme. Muistikirjassa oli valokuvat kahdestakymmenestä maalauksesta, joista suurin osa oli skotlantilaisten mestarien teoksia. Bostonista löytyneet kolme taulua olivat väärennöksiä, sillä Glasgow'ssa näyttelyä koostanut asiantuntija oli selvittänyt, että yksityiskokoelmista lainaan saadut työt olivat autenttisia Raeburneja. Minua kiinnosti kuitenkin tietää, olivatko kaikki muistikirjassa mainitut taulut väärennettyjä vai oliko joukossa myös aitoja teoksia.

Sky oli onnistunut selvittämään neljän muun Arthurin listaaman maalauksen olinpaikan. Kaikki olivat tällä haavaa yksityiskokoelmissa, joten hän oli lähettänyt omistajille sähköpostia ja pyytänyt päästä katsomaan tauluja. Keräilijät olivat järjestään olleet sitä mieltä, että heidän maalauksensa olivat aitoja, mutta totuutta olisi vaikea saada selville ilman ulkopuolista asiantuntija-arviota. Arvelin, että Sky ja Bella olivat kaikessa hiljaisuudessa perehtyneet omistajien taustoihin. Luotin Skyhyn kuitenkin sen verran paljon, että uskoin hänen kertovan ensimmäisenä minulle, jos hän löytäisi jotain merkittävää.

Maalauksista otettujen valokuvien lisäksi muistikirjassa oli kolme muutakin osiota. Ensimmäinen niistä sisälsi kuvauksen laajasta skotlantilaisten hopeaesineiden kokoelmasta, joka oli kaksitoista vuotta sitten varastettu eräästä Ylämaalla sijaitsevasta kartanosta. Poliisi oli kolme vuotta sitten tehnyt ratsian samalla seudulla olevaan omakotitaloon tutkiessaan paikallisen huumeliigan toimintaa. Ratsian yhteydessä oli löytynyt kuusi paria hopeisia kynttilänjalkoja, jotka olivat kuuluneet kartanosta vietyyn kokoelmaan. Vakuutusyhtiön aikoinaan lupaama löytöpalkkio oli yhä voimassa, ja siksi olimme alkuvaiheessa keskittyneet tutkimaan juuri Arthurin luetteloimia hopeaesineitä. Jos löytäisimme loput kokoelmasta, toimistomme saisi kipeästi kaivattuja lisätuloja FBI:ltä veloittamamme konsulttipalkkion päälle.

Muistikirjan kaksi jälkimmäistä osiota keskittyivät keräilijöiden arvostamiin Wemyssin posliiniin ja Mauchlinen puukoristeisiin. Molemmat olivat 1800-luvun skotlantilaista keräilytavaraa. Wemyssin posliini oli nimetty Fifessa asuneen aatelissuvun mukaan, ja Mauchlinen puukoristeet puolestaan olivat alkujaan turisteille myytyjä matkamuistoja, joissa oli somisteena pieniä kuvia. Valtaosa niistä oli valmistettu Ayrshiressa sijaitsevassa Mauchlinen kaupungissa. Olimme koettaneet tutkia Arthurin listaamaa Wemyssin posliinia, mutta tulokset olivat jääneet laihoiksi, koska luettelon esineet eivät olleet erityisen harvinaisia eivätkä siten myöskään kovin arvokkaita. Kolmas muistikirja poikkesi aiemmista siinä, että se ei ilmeisesti sisältänyt yhtään huomattavan kallista tai muutoin merkille pantavaa esinettä.

Kun olimme hoksanneet, että Bostonin maalaukset mainittiin Arthurin muistikirjassa, Bella oli oitis ehdottanut, että voisi lähteä Skotlantiin selvittämään väärennösten tarkkaa lähtöpistettä. Olin jo oppinut tuntemaan häntä jonkin verran ja aavistin, että hänellä oli matkalleen myös jokin toinen syy. Tiesin niin ikään, että Bella oli suhteellisen arvaamaton tapaus. Olimme loppusyksystä kokeneet melkoisia seikkailuja Punaisella-merellä, jonne hän oli tullut valeasuisena jäljittämään katoamistempun tehnyttä poikaystäväänsä. Olin toivonut, että Bella olisi Jordanian-keissin selvittyä rojhennut hieman hellittää varautuneisuudestaan ja

asettua osaksi tiimiämme. Hän oli kuitenkin tehnyt tismalleen päinvastoin, ja tässä me nyt jäljitimme häntä, koska hän oli päättänyt lähteä matkaan omin päin ja asettaa itsensä vaaraan. Olin osannut odottaa jotain tällaista, mutta tunsin oloni silti hivenen pettyneeksi.

Vaikutti vieläpä siltä, että Bella oli halunnut pitää pimennossa nimenomaan minut, koska hän oli pulaan jouduttuaan soittanut ensi töikseen Carolelle. En voinut olla miettimättä, miksi hän oli turvautunut Caroleen minun sijastani, vaikka tiesinkin syvällä sisimmässäni, mistä se johtui. Syynä oli se, että Carole oli paljon ulospäin suuntautuneempi kuin minä. Hän suhtautui kaikkiin kohtaamiinsa ihmisiin avoimesti ja lämpimästi eikä koskaan arastellut luottaa heihin. Carole näki asioissa aina niiden parhaat puolet, kun taas minun ja Bellan tapaiset ihmiset olivat paljon epäilevämpiä. Carolen kaltainen rento ja aurinkoinen persoona sai puhekumppaninsa yleensä avautumaan, eikä aikaakaan, kun he olivat jo kertoneet hänelle kaiken itsestään.

Minä ja Bella olimme päässeet Egyptissä yhteisymmärrykseen. Bella tiesi, että Arthur oli tehnyt muistiinpanoja ja jättänyt ne minulle ja että yhdessä muistikirjoista lueteltiin skotlantilaisia antiikkiesineitä. Bella oli luvannut auttaa minua sillä ehdolla, että antaisin hänen tutkia tuota muistikirjaa, kunhan pääsisimme takaisin Suffolkiin. Olin suostunut sopimukseen, ja kotiin palattuamme olimme ryhtyneet koko toimiston voimin selvittämään, minne kirjassa mainitut taulut ja antiikkiesineet oli kätkeyty.

Aluksi Bella oli osallistunut sääntöjen mukaan viikoittaisiin etäpalavereihin, joiden aikana kaikki raportoivat tutkimustensa edistymisestä. Carolelle kokoukset tarjosivat työasioiden käsittelyn ohella mahdollisuuden udella suhdejuoruja ja jaella erinomaisia cocktailreseptejään. Mieleeni oli jäänyt, kuinka Bellan ilme oli erään palaverin aikana muuttunut lannistuneeksi, kun Sky oli kertonut, ettei ollut onnistunut saamaan selville mitään merkityksellistä kateissa olevien hopeiden tilanteesta.

Kun Bostonin maalausten ja muistikirjan välinen yhteys oli selvinnyt, minusta oli tuntunut, että tutkinta alkoi viimeinkin edetä kunnolla. Tiimin jäsenten välille syntyi kuitenkin eripuraa heti kun Phil antoi